

turen en aan het gedraai met hun hoofd is te zien dat zij dit niet gewend zijn. “Ik zie alleen maar zwart, oh nee toch niet, tjonge wat een mooi vogeltje, heb ik nog nooit gezien. Maar waar zit ie nou echt...?. De Grauwe Klauwier is een geweldige soort om bij mensen belangstelling voor vogels op te wekken. Ze zijn mooi, blijven lange tijd rustig op een vaste plek zitten en tonen

uitgebreid hun gedrag. Dat hoef je met die neurotische Matkoppen niet te proberen.

Na vijf dagen zitten de klauwieren nog steeds op hun vaste plekje, maar de roep om naar Praag te gaan klinkt steeds luider. Na een uitgebreid bezoek aan Goslar en Quedlinburg, Middeleeuwse pareltjes aan de voet van de Harz, vervolgen wij onze reis naar het oosten.

In memoriam Simon de Haas

Zondag 10 februari 2013 overleed Simon de Haas op 72-jarige leeftijd.

“Simon de Haas?” zullen sommigen van u zeggen, “wie is dat?”

En dat tekent nu helemaal Simon!

Nooit opvallend, nooit op de voorgrond, maar altijd een ‘doener’ die het liefst op de achtergrond bleef.

En wat heeft hij veel gedaan. Naast het vele dat direct met de Vereniging voor Natuur- en Vogelbescherming te maken heeft was hij heel actief op andere vlakken, zoals werken als vrijwilliger op de R.K. begraafplaats aan de Gooweg.

Helemaal Simon; hij zag dat het onderhoud te veel was voor de daar werkzame beheerder.

Dan ga je niet ergens klagen, maar bied je aan om zelf ook af en toe eens de handen uit de mouwen te steken. En als regelmatig bezoeker van die begraafplaats heb ik met eigen ogen het resultaat kunnen zien!

Op de avonden die in het Jan Verwey Natuurcentrum werden georganiseerd zag je hem zelden, ik vroeg hem vaak mee, maar dat was nou eenmaal niet zo Simon’s ding.

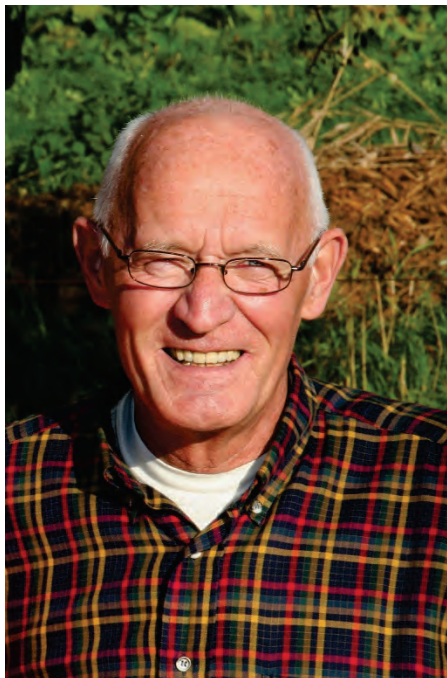
Van Kees Erkelens hoorde ik dat hij jarenlang samen met Simon op maandag en vrijdagavond de hokken van het Vogelasiel aan het Dompad heeft schoongemaakt en veel stookolie-slachtoffers van een wisse dood heeft gered.

Ik mocht het genoeg hebben om samen met Simon een aantal jaren in het voorjaar één dag per week de paddenbescherming te doen.

Onze taak was ’s avonds, bij geconstateerde of vermoedelijke trek, tegen het donker de hekken te sluiten, zodat het verkeer door het nemen van een andere route niet de padden verpletterde, waardoor het merendeel van de padden de oversteek succesvol kon maken!

De volgende dag moesten de hekken om 7.00 uur weer worden geopend, omdat de trek dan vrijwel nihil was en het verkeer niet langer mocht worden gehinderd.

Ik stapte graag bij Simon in zijn auto; en dat ik stevast op een concert van Frans Bauer werd getrakteerd vergaf ik hem graag. . .

In het voorjaar van 2012, bij een wandeling langs De Zeereep, kwamen wij Simon nog joggend tegen – Simon was een sportman in hart en nieren – wij begroetten hem, maar zijn reactie was ‘anders’, het had iets verwards.

Het verontrustte ons een beetje, ‘wat zal er met hem aan de hand zijn’ dachten wij.

We zagen hem niet meer, tot hij in juli bij de ‘Week van de Keune Kust’ de fototentoonstelling bij de vuurtoren bezocht, waar ik ook exposeerde.

Tot mijn schrik zat hij toen in een door zijn zwager voortbewogen rolstoel en kon hij nauwelijks meer met je communiceren.

Zijn schoonzus vertelde dat hij was getroffen door een ongeneeslijke

en zeer progressieve hersenziekte.

Kort daarna kon hij niet meer thuis blijven en werd opgenomen in De Schutse.

Bij de bezoeken die wij daar brachten zag je de toestand van Simon zeer snel verslechteren en al snel herkende hij je niet meer.

De laatste maanden werd hij verpleegd in Leithenrode in Leiderdorp, waar hij 10 februari rustig is overleden.

15 februari vond de crematie plaats in crematorium ‘Rhijnhof’ in Leiden.

Een bescheiden maar o zo sociaal en sympathiek mens is ons ontvallen!

Piet Broekhof